



**Svetlana
Makarovič**

ODŠTEVANKA Rdeče češnje rada jem,
 črne pa še rajši,
 rada grem s poti ljudem,
 vsako leto rajši,
 so na pragu stali,
 so češnje preštevali:
 te so moje, te so tvoje, te so pa njegove.

Rada gledam rdeči mak,
 pa črnega še rajši,
 rada imam meglo in mrak,
 vsako leto rajši,
 so na pragu stali,
 življenja preštevali:
 ta so moja, ta so tvoja, ta so pa njegova.

Rada pojem pesmice,
 psujem pa še rajši,
 rada tudi kar molčim,
 vsako leto rajši,
 so na pragu stali,
 mrličje preštevali:
 ti so moji, ti so tvoji, ti so pa njegovi.

PREŠTEVANJE To glas je, ki prešteva,
prešteva tvoje dni,
enakomerno šteje
živali in ljudi
pa vse okoli tebe,
pa vse, kar se ti zdi,
da se zaradi tebe
rojeva in živi,
lobanjice se bele
kotalijo čez svet,
preštevati, preštevati,
red mora biti, red.
Ne veš, da veter sahne,
da se drevo suši,
ne veš, da vse, kar vidiš,
samo na pol živi?
Vse tiše je na polju
velikega sveta,
vse glásnejši postaja
šepet preštevanja
in veš, da v nekem jutru
boš tudi sam preštet,
preštevati, preštevati,
red mora biti, red.

O črno zrno smrti,
ko se na svet rodiš,
o belo zrno rojstva,
ko ga spet zapustiš,
in kadar te prešteje
od onkraj, iz teme,
morda boš vse izvedel,
morda pa tudi ne,
mogoče bo trenutek,
mogoče tisoč let,
preštevati, preštevati,
red mora biti, red.